

rusin

MAREK CZESŁAW RUSIN

Marek Czesław Rusin urodził się 16 września 1943 roku w Warszawie. W 1960 roku ukończył Liceum Ogólnokształcące im. Tadeusza Reytana w Warszawie. W 1965 roku ukończył (z wyróżnieniem) studia na Wydziale Łączności Politechniki Warszawskiej, uzyskując dyplom magistra inżyniera elektroniki, a w 1976 roku — w tej samej Uczelni — stopień doktora nauk technicznych w dziedzinie radioelektroniki (z wyróżnieniem). Od 1966 roku jest nieprzerwanie pracownikiem Politechniki Warszawskiej, początkowo w Katedrze Urządzeń Radiotechnicznych i Telewizyjnych, a od 1970 roku w Instytucie Radioelektroniki. W latach 1966–2009 pracował na stanowiskach naukowo-dydaktycznych (od 1987 roku w wymiarze pół etatu), ostatnio adiunkta, a od 2009 roku — na stanowisku docenta.

Główną dziedziną działalności naukowej Marka Rusina jest technika odbioru sygnałów radiowych, w szczególności telewizyjnych, a także miernictwo układów i systemów radiokomunikacyjnych. Jest autorem dwóch monografii z serii wydawniczej „Telewizja” — *Systemy transmisji* (WKŁ, Warszawa 1990, 340 str.) oraz *Wizyjne przetworniki optoelektroniczne* (WKŁ, Warszawa 1991, 440 str.), a także współautorem skryptu akademickiego *Podstawy telewizji* (Wydawnictwo Politechniki Warszawskiej, Warszawa 1983, 508 str.). Do największych jego osiągnięć inżynierskich z tego zakresu, należy zaliczyć kierownictwo techniczne (główny konstruktor) pionierskiego w skali światowej zestawu do odbioru sygna-

łów pierwszych satelitów Ziemi (1969), wyróżnionego prezentacją na światowej wystawie „Polska Nauka i Technika” w Paryżu, zorganizowanej z okazji 1000-lecia Państwa Polskiego, oraz opracowanie pierwszego w Polsce profesjonalnego kodera sygnału telewizyjnego w standardzie SECAM, który umożliwił realizację pierwszego polskiego wozu transmisyjnego telewizji barwnej, przez wiele lat jedyne studia telewizji barwnej w Polsce.

Marek Rusin prowadzi intensywną działalność dydaktyczną, którą zapoczątkował będąc jeszcze studentem. Wykładał m.in.: „Podstawy telewizji” (1986–2011), „Telewizja” (1966–1976), „Technika odbioru telewizyjnego” (1976–2000), „Wybrane zagadnienia współczesnej telewizji” (1995–2000, 2003–2011). Za działalność dydaktyczną został trzykrotnie (w latach 1977, 1978 i 1979) wyróżniony „Złotą Kredą” dla najlepszego wykładowcy, przyznawaną przez studentów. Był opiekunem ponad 50 prac magisterskich i inżynierskich, w tym kilkanaście uznano za wyróżniające się.

Słowa kluczowe

- telewizja
- technika odbioru radiowego
- miernictwo telewizyjne

R

W latach 1987–1990 Marek Rusin, równoległe z pracą na Politechnice Warszawskiej, prowadził działalność badawczo-wdrożeniową z zakresu elektronicznego sprzętu powszechnego użytku, na stanowisku docenta — dyrektora ds. naukowych Centralnego Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Elektronicznego Sprzętu Powszechnego Użytku (COBRESPU), gdzie pełnił m.in. funkcję merytorycznego koordynatora rządowego programu badawczo-rozwojowego — CPBR nr 6 (1987–1989), w wyniku którego została podjęta w Polsce produkcja pierwszego, nowoczesnego odbiornika telewizji barwnej.

W latach 1990–2002 Marek Rusin pełnił funkcje państwowe w centralnych organach państwa, w tym: kierownika Ministerstwa Łączności (1991–1992), Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Łączności (1990–2000), Prezesa Państwowej Agencji Radiokomunikacyjnej (1991–1993) oraz zastępcy prezesa Urzędu Regulacji Telekomunikacji (2000–2002). W tym okresie uczestniczył, przy współpracy z Prezesem Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji (KRRiTV), w tworzeniu współczesnego ładu medialnego w Polsce, a także nadzorował: implementację w Polsce nowoczesnej gospodarki zasobami widma częstotliwości, wdrażanie nowych technik telekomunikacyjnych (w tym sieci telefonii mobilnej — kolejno: NMT (1991), GSM (1995), UMTS (1999), sieci trunkingowych, sieci satelitarnych itp.) oraz proces dostosowania polskich telekomunikacyjnych regulacji prawnych do standardów Unii Europejskiej (1990–2000). Był m.in. autorem ustawy — *Prawo telekomunikacyjne* (2000), w pełni zgodnej z ustawodawstwem europejskim. W 1999 roku wszedł w skład Rządowego Zespołu Negocjacyjnego w sprawie akcesji Polski do Unii Europejskiej, w którym doprowadził do zakończenia negocjacji w obu nadzorowanych przez siebie obszarach negocjacyjnych — telekomunikacja i techniki informacyjne oraz kultura i polityka audiowizualna (1999–2002).

Z racji pełnionych obowiązków Marek Rusin uczestniczył, jako reprezentant Polski, w działalności licznych organizacji międzynarodowych, takich jak: International Telecommunication Union (ITU), Universal Postal Union (UPU, krajowy koordynator wdrażania strategii seulskiej), World Trade Organization (WTO, krajowy koordynator wdrażania strategii z Seattle w zakresie urządzeń i usług telekomunikacyjnych), Governmental Advisory Committee — Internet Corporation for Assign-

ned Names and Numbers (GAC-ICANN, akredytowany przedstawiciel rządu RP), a także międzynarodowych albo międzyrządowych organizacji satelitarnych (INTELSAT, INMARSAT, EUTELSAT, INTERSPUTNIK, INTERKOMOS), pełniąc okresowo funkcje przewodniczących lub wiceprzewodniczących organów niektórych z nich. Wchodził w skład Rad Naukowych: Instytutu Łączności (1991–1994), COBRESPU (Centralny Ośrodek Badawczo-Rozwojowy Elektronicznego Sprzętu Powszechnego Użytku, 1990–1991), Komitetu Badań Kosmicznych i Satelitarnych Polskiej Akademii Nauk (1990–1992, 1996–1998), Komitetu ds. Radia i Telewizji (1990–1993). Po zakończeniu pracy państwowej pełnił funkcje doradcy m.in. Prezesa Telekomunikacji Polskiej SA oraz dyrektora Naukowej Akademickiej Sieci Komputerowej).

Marek Rusin jest też czynnie zaangażowany w działalność społeczną, od 1981 roku w Stowarzyszeniu Elektryków Polskich (SEP), od 2000 roku w Stowarzyszeniu Inżynierów Telekomunikacji (SIT) — gdzie od 2007 roku jest skarbnikiem Zarządu, oraz w spółdzielczości mieszkaniowej (od 1976 roku). W latach 1999–2010 był Prezydentem Europejskiej Federacji Radioorientacji Sportowej.

Za swą działalność zawodową i społeczną został odznaczony: Srebrnym (1982) i Złotym (1987) Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej za wybitne osiągnięcia naukowe i dydaktyczne (2008), Złotym Medalem „Za Zasługi dla Obronności Kraju” (2010), Złotą Odznaką „Zasłużony dla Łączności” (2001), Złotą Odznaką Honorową Stowarzyszenia Elektryków Polskich (1992), Złotą Odznaką Honorową „Za Zasługi dla Warszawy” (1983), a także wyróżniony: Złotą Anteną Świata Telekomunikacji w kategorii „Człowiek Roku 2008” za „stworzenie podwalin dla niezależnej regulacji w Polsce” (2009), Złotą Statuetką Stowarzyszenia Elektryków Polskich z okazji Międzynarodowego Dnia Telekomunikacji 2001 za „wybitny wkład wniesiony w rozwój polskiej telekomunikacji” (2001) oraz Nagrodą Rektora Politechniki Warszawskiej za osiągnięcia dydaktyczno-wychowawcze (1984).

Jest żonaty, ma dwóch synów, urodzonych w latach 1969 i 1975, oraz dwoje wnucząt. Włada biegle językiem angielskim, biernie — niemieckim i rosyjskim. Interesuje się muzyką poważną, głównie operową, a także poznawaniem historii innych narodów, co wiąże się z podróżami.